

Voor wie zich verveelt met kerst: print bingokaarten uit en deel ze aan alle toehoorders uit. Lees vervolgens het verhaal voor. Alle getallen van 1 tot en met 75 komen in het verhaal voor. De getallen staan voor het gemak onderstreept. Probeer er bij het voorlezen juist niet de nadruk op te leggen. Het leukst is het als het verhaal helemaal uitgelezen wordt zonder dat iemand bingo heeft, omdat ze teveel op het verhaal hebben gelet om ook nog bingogetallen weg te strepen. Veel plezier!

De sneeuw

Marcel keek boos naar buiten. "Stomme regendruppels!" mopperde hij, "het is hier ook elk jaar hetzelfde. Ik heb nog niet één kerst meegemaakt dat het sneeuwde!"

"Ach, joh," zei zijn vader, "een witte kerst maakt een gemiddeld mens maar zes keer in zijn leven mee. Dat is wetenschappelijk bewezen."

"Zes keer!" riep Marcel uit, "dus jij hebt toen je klein was ook nooit.."

"Nou ja, vergeet niet dat ik totdat ik dertien was in Zweden heb gewoond. Daar lag altijd sneeuw."

"Altijd..." Marcel kan het niet helpen dat hij een beetje jaloers is.

"Maar troost je," zegt vader dan, "ook hier komt het wel eens voor. De laatste keer dat ik hier een witte kerst had... dat was... even denken... dat zal in vijfenzeventig geweest zijn. Toen waren wij even terug in Nederland omdat mijn opa ziek was."

"Dat is meer dan dertig jaar geleden," mokt Marcel, "drieëndertig zelfs. Man, dat is meer dan twee mensenlevens!"

Vader lacht. "Een gemiddeld mens wordt echt wel ouder dan zestien hoor! Kom op, daar is je moeder, laten we haar gaan helpen." Marcel had de oude auto al het pad bij hun huis op horen draaien. Het ding was elf jaar oud, bijna net zo oud als hij zelf was. Nog tweeëntwintig dagen en dan was hij jarig. Vijftien januari. Vaak lag er sneeuw op zijn verjaardag. Maar dat was dan mooi eenentwintig dagen te laat. Hij wilde niets liever dan eens een witte kerst te zien. Maar ook nu, op vierentwintig december wees niets er op dat zijn wens in vervulling zou gaan.

Zijn moeder had de auto naast het huis neergezet, precies op de grote vierenzeventig die Marcel een keer op de grond had geverfd toen het huisnummer er af was gevallen. Dat was alweer vier jaar geleden, hij was toen zeven geweest. Het had gesneeuwd, -toen wel, ja- en zijn vader had een rare smak gemaakt toen hij een voet buiten de deur zette. In zijn val had hij het twintig jaar oude nummerbordje er af getrokken. Ze wisten nog steeds niet precies hoe hij dat voor elkaar had gekregen. Hij had een flinke val gemaakt, dat was zeker. Zijn been was op twee plaatsen gebroken en hij had meer dan acht weken in het gips gezeten.

"O, wat fijn dat jullie er zijn. Kunnen jullie mooi helpen sjouwen. Ik heb wel tien boodschappentassen vol!" Zijn moeder overdreef ook altijd zo. Naast de grote gele boodschappenkrat had ze nog vijf losse tasjes volgepropt met spullen.

"Hadden we nou echt achttien komkommers nodig?" klaagde zijn vader. "Ik sjouw me een breuk!"

"Negentien," antwoordde zijn moeder onverstoorbaar, "en nog vierendertig radijsjes, zevenentwintig uien, zesenveertig bossen prei en tweeënvijftig kilo aardappelen. Je kookt een kerstdiner of je doet het niet."

"Liever niet," bromde Marcells vader, maar hij pakte toch drie van de tassen en sjouwde die naar binnen.

Marcells moeder lachte. "En dan vergeet ik nog helemaal die zesenzestig pakken suiker te vermelden. Als iedereen is uitgegeten heeft niemand meer maatje achtendertig."

"Lieverd, in jouw familie heeft in de laatste zevenenvijftig jaar *niemand* ooit maatje achtendertig gehad, of sowieso een maat onder de veertig. Nou ja, behalve oom Oswald dan, maar die is zevenenzestig en seniel."

"Ik had altijd maat zesendertig," zei Marcel's moeder. Ze klonk een beetje verdrietig. "Mama," zei Marcel daarom maar snel om haar aandacht af te leiden, "heb jij wel eens een witte kerst meegemaakt?"

"Een?" vroeg zijn moeder, "minstens twaalf. Nee wacht, ik denk dat ik veertien was toen ik voor het eerst een keer GEEN witte kerst had."

"Nu overdrijf je," zei zijn vader.

"Nee, echt. Wij deden altijd wie de meeste sneeuwballen op zijn neus kon laten balanceren. Mijn record was negen. Maar toen kwam je oom Koos en die plakte er gewoon drieëntwintig tegen elkaar. Daar ging mijn record."

Ze keken haar aan alsof ze haar niet geloofden.

"Heb je mij ooit, in de zevenendertig jaar die ik oud ben op een leugen kunnen betrappen?"

"De eerste zeventien jaar kende ik je niet.." zei zijn vader.

Marcel liet de twee maar even alleen. Hij wist precies waar dit naar toe ging. Straks gingen ze weer verhalen ophalen over hoe ze elkaar leerden kennen. *Gek* genoeg speelde sneeuw altijd een rol in die verhalen. Waarom kon het dan niet nu voor één keertje op kerstavond sneeuwen?

Morgenochtend zouden de eerste gasten binnendruppelen. Alleen al met de ooms en tantes en hun kinderen zouden ze dan met tweeëndertig personen zijn. Maar Marcel kende zijn familie. Meestal nam iedereen wel een verdwalde kennis of vriend mee, of een buurman die niemand had, en zo konden ze dan uiteindelijk wel met een man of vijfenveertig zijn. Niet dat het een probleem was. Zijn moeder kookte toch altijd voor een heel weeshuis. Er konden altijd nog minstens vijftig mensen meer mee eten.

Marcel had wel eens geprobeerd een overzicht van de familie te maken. Zijn opa en oma waren getrouwd in eenenzestig, hadden hun eerste kind gekregen in drieënzestig, en in vijfenzestig waren ze geëmigreerd. Teruggekomen in de jaren zeventig en vervolgens minstens vijfentwintig keer verhuisd. Bij al die verhuizingen hadden ze mensen leren kennen, die in zekere zin ook een beetje familie werden zodat het gezin maar uitdijde en groeide. Het was onbegonnen werk. Zo langzamerhand wist niemand meer wie er nog echt bij de familie hoorde en wie eigenlijk niet. Voor de zekerheid werd iedereen maar uitgenodigd met kerst. En met alle verjaardagen. En die vielen bijna allemaal rond deze tijd. Alleen al van de ooms en tantes en neven en nichten waarvan Marcel zeker was dat ze familie waren, waren er achtentwintig in de winter jarig. Dat waren zesentwintig verjaardagen, want de tweelingen vierden het altijd samen. Je zou toch denken dat het bij al die winterse feesten toch wel eens één keertje kon sneeuwen met kerst?

Eén keertje maar, zei Marcel terwijl hij naar de sombere grijze lucht keek. Het is toch niet zo dat ik vraag om een witte kerst tot aan mijn drieënzeventigste? Alleen dit jaar, deze ene keer. Hij dacht aan zijn opa. Die was inmiddels tweeënzeventig jaar en die had vast minstens zesenvijftig keer een witte kerst meegemaakt. Het was gewoon niet eerlijk. Niemand van zijn familie hield zoveel van kerst als hij. En hij was de enige die zich geen witte kerst kon herinneren.

Somber ging hij naar buiten. Bij de deur stond zijn vriendje Berend, die net wilde aanbellen. "Ga je mee? Ik ga langs de huizen voor een nieuwjaarswens! Je weet wel, van de krant!"

Berend hielp zijn oudere broer vaak met zijn krantenwijk. "En nu gaan we langs de deur. Ik krijg overal geld, moet je zien joh! Ik heb al negenenzestig euro! Jullie zijn het zevenenveertigste huis. Ik moet er nog drieënvijftig. Ik word slapend rijk man! Zoveel geld in nog geen negenenvijftig minuten. Wat is dat per uur?"

"Achtenzestig of zo," bromde Marcel. Hij had niet veel zin om mee te gaan, maar veel anders had hij toch niet te doen. "Delen we?"

Berend keek moeilijk. "Misschien eenenzeventig/ negenentwintig. Of nee, dat is nog iets te veel denk ik."

Het maakte Marcel niet uit. Hij had toch maar één wens voor kerst en wat hij wilde kon je niet kopen met geld.

Ze liepen naast elkaar. Op nummer zesenzestig was het donker. Er brandde alleen een klein snoertje met vierenvijftig lampjes voor het raam. "Denk je dat ze er is?" vroeg Berend. Het leek wel of hij een beetje bang was. "We kunnen dit huis wel overslaan."

"Ja, en nummer vierenzestig ook zeker, en achtenvijftig, waar die enge hond woont, o, en die enge kerel van nummer tweeënveertig. Die geeft vast ook niets."

"Ik durf heus wel hoor!" zei Berend, "Ik ben echt geen schijterd."

Marcel grinnikte een beetje. "Echt niet! En jij dan, toen je je bal in de tuin had geschoten bij die man van eenendertig!"

"Hee! Dat is niet eerlijk! Die vent heeft minstens tweeënzestig lekgestoken ballen in zijn tuin liggen!"

"Nou, ga jij dan als eerste!"

Marcel schokschouderde. "Geen probleem hoor."

Het waren vijfendertig passen naar de voordeur. Dat wist hij van een vorige keer. Hij begon bij negenenveertig en telde terug. Vierenveertig... eenenveertig... Hij wilde niet toegeven dat hij het toch wel een beetje eng vond.

De bel galmde door het huis. Hij hoorde niets bewegen binnen. Als er over zesendertig seconden nog niet was open gedaan zou hij weggaan, nam hij zichzelf voor. Hij merkte dat hij een beetje bibberde. Maar het was dan ook heel koud, zei hij tegen zichzelf.

"Ja?" hoorde hij ineens een kraakstem. Het oude vrouwtje dat open deed keek hem boos aan. Ze leek wel zestig jaar oud. "Wat moet je?"

Marcel keek achterom naar Berend. "Je moet een gelukkig Nieuwjaar wensen!" fluisterde die. Wat? "Eh... een gelukkig Nieuwjaar mevrouw."

"Ja, ja. Het zal wel. Dat duurt nog een hele tijd jongetje! En nu wil je geld zeker." Ze snoof. Marcel keek weer achterom. Berend knikte driftig.

De vrouw kwam dichterbij en pakte Marcel bij zijn kin. "Nee, wacht ik zie het al. Jij wilt helemaal geen geld hè? Ik weet wel wat je wilt..."

Hij begon zich een beetje ongemakkelijk te voelen. Was hij nou maar gewoon thuis gebleven. "Jij wilt iets dat je kunt tellen. En deze keer geen familieleden of andere aanlopers."

Marcel schrok. Hoe kon zij dat nou weten? Hij wilde echt weg.

"Je wilt tellen," zei de vrouw weer, "achtenveertig, negenenveertig, eenenvijftig.....
Sneeuwvlokken. Duizenden sneeuwvlokken!!!"

Ze lachte hard. Marcel slikte.

"Als ik gast nummer negenendertig mag zijn bij jullie thuis, dan lukt het."

Marcel dacht na. Zijn ouders zouden het vast prima vinden, dat was het probleem niet.

Maar moest hij echt deze rare vrouw, deze... deze heks uitnodigen? Het paste waarschijnlijk wel in de kerstgedachte.....

"Mooi," zei de vrouw toen Marcel niets zei. "Dan zie ik je morgen om acht uur
drieënveertig."

Ze draaide zich om en wilde de deur al weer dicht doen.

Vanaf de straat riep Berend: "Hee! En onze beloning dan?"

Het vrouwtje keek op haar horloge. "Over vijfenvijftig minuten," zei ze, "ongeveer."

"Stomme heks!" riep Berend toen de vrouw naar binnen was gegaan. Maar Marcel zei niets. Hij had ineens het gevoel dat het de kerst van zijn leven zou worden.

Met sneeuw. Heel veel sneeuw. Terwijl hij naar de lucht kreeg voelde hij zijn neus kriebelen. Ja, hij kon het ruiken. Het zou niet lang meer duren.